

ע"פ 6843/16 - חנן עמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6843/16

כבוד השופט צ' זילברטל
חנן עמר

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב
מיום 05.09.2016 בתיק עפת 02-16-046854

תאריך הישיבה: ד' באלול התשע"ו (7.9.2016)

בשם המערער: עו"ד שמעון פרנקו

בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

פסק - דין

המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות חמורות של נהיגה ללא רישיון (שבו לא החזיק מעולם), נהיגה בקלות ראש, אי ציות לשוטר ונהיגה ללא ביטוח. בית המשפט המחוזי קיבל ביום 31.3.2016 את ערעור המדינה על קולת העונש שנגזר על המערער בבית משפט השלום לתעבורה, שכלל רכיב של מאסר בעבודות שירות, וגזר עליו, בין היתר, מאסר בפועל לתקופה של 17 חודשים, כאשר מועד ההתייצבות נקבע ליום 15.5.2016.

רק ביום 11.5.2016 הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, בנימוק שהדחיה

עמוד 1

נדרשת לצורך סיום טיפול שיניים בו החל. בקשה זו נדחתה ללא דיון, ומטעם זה התקבל ערעור המערער על החלטת הדחיה (ע"פ 3823/16), והדיון הוחזר לבית המשפט המחוזי. לאחר קיום דיון עוכב ביצוע העונש עד ליום 4.9.2016.

ביום 24.8.2016 שוב הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בקשה לדחיית ריצוי העונש, כיוון שטיפול השיניים טרם הסתיים.

בתום הדיון מיום 5.9.2016 החליט בית המשפט המחוזי כי אין מקום לדחייה נוספת, בציינו כי מאז פסק הדין מיום 31.3.2016 חלפו כחמישה חודשים וכי לא שוכנע מעיון במכתב הרופא המטפל כי דחיית הבקשה ותחילת ריצוי העונש יגרמו לנזק בלתי הפיך למבקש.

מכאן הערעור, שהדיון בו נערך לאחר שביום 5.9.2016 הוריתי על עיכוב ריצוי העונש.

בדיון התמקד בא-כוח המערער בטענה לפיה מדובר בטיפול שיניים מסיבי (שתלים והשתלת עצם) שהסתבך עקב התפתחות מוגלה בחניכיים. נטען כי המערער החל בטיפול עוד בטרם נגזר דינו למאסר בפועל, כך שאין אינדיקציה שהחלטה להתחיל בטיפול התקבלה לצורך עיכוב ריצוי העונש, וכי מלכתחילה ההערכה היתה שהטיפול יסתיים לפני המועד שנקבע לריצוי העונש, אך נוכח הסיבוך הבלתי צפוי נדרשת דחיה נוספת. נטען כי יש ליתן משקל להערכת הרופא המטפל (בחוות דעתו מיום 1.9.2016) לפיה: "דחיית הטיפול עלולה לגרום לנזק באזור השתלים ותוספת העצם וישנה חשיבות עליונה להמשיך את הטיפול כסדרו". על-פי המסמך הנ"ל ההליך הרפואי צפוי להמשיך עד כשלושה חודשים.

המשיבה מתנגדת לערעור. הודגש כי עבר זמן רב מאז נקבע עונש המאסר, כי בית המשפט המחוזי לא התרשם מקיומו של חשש לנזק בלתי הפיך וכי עברו של המערער ואופי העבירות בהן הורשע מצביעים על מסוכנותו.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ראיתי לנכון לקבל את הערעור בחלקו.

המערער הוא, כדברי בית המשפט המחוזי בפסק הדין מיום 31.3.2016 (עפ"ת 46854-02-16): "עברין תעבורה ועברין פלילי החוזר ועובר עבירות חמורות הקשורות לנהיגה מבלי שיש לו רישיון וללא שלמד לנהוג, המתעלם מהוראות שוטרים ומהוראות החוק והדין, המסכן במעשיו הלכה למעשה עוברי דרך ...". מכאן שעסקינן באדם מסוכן, ומהיבט זה קיימת חשיבות להרחקתו מהציבור לצורך ריצוי עונשו. היותו של המערער משוחרר לתקופה נוספת כרוכה בנטילת סיכון, מה גם שהעקרון הבסיסי הוא שיש להחל בריצוי העונש סמוך ככל האפשר למועד הטלתו.

מאידך גיסא, איני מתעלם מהסיטואציה הרפואית אליה נקלע המערער. ממכתב הרופא המטפל עולה כי הטיפול החל ביום 1.2.2016 והמצב המוגלתי התגלה ביום 9.8.2016, על כן לא ניתן היה לסיים הטיפול במהלך חצי שנה מתחילתו, כפי התכנון המקורי.

עם כל ההבנה למצבו הרפואי של המערער, נדמה כי העיכוב בתחילת ריצוי העונש הפך לבלתי סביר, בהתחשב

במכלול הנסיבות. כבר ניתנה למערער דחייה לא קצרה לצורך הטיפול לו הוא נזקק ואין זה ראוי להוסיף ולדחות לתקופה ממושכת את מועד ההתייבבות, גם אם התגלה סיבוך שמונע את השלמת הטיפול. כפי שנפסק על-ידי בית המשפט המחוזי, לא מדובר בנזק "בלתי הפיך", אף אם עלול להיגרם למערער נזק כלשהו. כניסה למאסר לעולם משבשת את חיי האסיר וכרוכה בה פגיעה במישורים שונים. כנגד שאיפתו של הנידון להתחיל בריצוי עונשו כשהוא במצב אופטימלי מבחינת ענייניו האישיים והמשפחתיים, עומד האינטרס הציבורי בדבר מימוש מהיר ככל שניתן של העונש שנגזר.

כדי לאפשר למערער ולמטפלו לעשות כל שניתן כדי להכין את המערער למאסרו מהבחינה הרפואית ולהקטין את הנזק ככל שניתן, ראיתי לנכון ליתן ארכה קצרה יחסית. כמובן שלאחר תחילת המאסר יוכל המערער לקבל ולו טיפול משמר במרפאת השיניים של שב"ס.

התוצאה היא שהערעור מתקבל בחלקו, באופן שעל המערער להתייבב לריצוי מאסרו בימ"ר ניצן ביום 29.9.2016.

ניתן היום, ד' באלול התשע"ו (7.9.2016).

ש ו פ ט